

கி. ராஜநாராயணன் படைப்புகளில் கரிசல் வட்டார மக்களின்
சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும்

அ. அமுதா ^{அ. *}

^அ தமிழ்த்துறை, வ.உ.சிதம்பரம் கல்லூரி, தூத்துக்குடி-628008, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Rituals and Beliefs of the Karisal Region People in the Works of K. Rajanarayanan

A. Amutha ^{அ. *}

^அ Department of Tamil, V. O. Chidambaram College, Thoothukudi-628008, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
amuthajeyakumar81@gmail.com

Received: 01-03-2021
Revised: 28-04-2022
Accepted: 03-05-2022
Published: 07-07-2022

ABSTRACT

Regional literature is one of the emerging disciplines of today. Regional writers create their work to reflect the lifestyles of the people in their community. In that aspect, in the writings of K. Rajanarayanan, the pioneer writer of the Karisal region, the people of the Karisal region are only included. In all of his works, KR has recorded his own soil, people, and also their roots. He narrates soulful stories without embellishing them decoratively. Beliefs are created by people, and those people are protected by society. Rituals and beliefs play a major role in man's perception of himself and society. Since the primary occupation of the Karisal people was agriculture, they were in close contact with nature. During the festivals, these people imprint the design of the trident "Sulam Saathi" on the back of a beautiful calf and bestow it on the temples. In the wedding rituals of these people, the wedding will take place over three days. The bride and groom will be led in a procession. The ritual will be held during the day. In his works, KR mentions in his literary works that these people are emigrants from the Telugu state and have high faith in Perumal and will go to see him only after God appears in a dream and invites them. Rain is man's lifeblood, and life cannot exist without it. Life will be questionable if it does not rain. The people of the Karisal region, who consider agriculture as their main occupation, are forced into extreme poverty because of severe drought when the monsoon season fails. These people, who depend on the rain for their livelihood, perform some rituals to make it rain. There was a belief among the people that if they went from house to house together and poured the cooked porridge of various grains into a bowl, mixed it together, and drank it as rain porridge, it would rain. They do not forget the soil, whether it rains or doesn't rain. As they set up their lives depending on the soil, the affectionate feeling they have for the soil can be traced back to the role of the Annarapaakka gounder. The purpose of this article is to explore the rituals and beliefs mixed with the life of the Karisal region in the works of K.R.

Keywords:

Karisal Soil, Sky Saw Earth, Karisal Local People, Rampair

முன்னுரை

இலக்கியங்களின் பல்வேறு பரிமாணங்களில் ஒன்று வட்டார இலக்கியங்கள் ஆகும். வட்டார இலக்கியத்தின் 'முன்னத்தி ஏர்' தமிழ் எழுத்துலகின் 'பீஷ்மர்' தலை சிறந்த 'கதைசொல்லி' என்றெல்லாம் போற்றப்படும் கரிசல் வட்டார அகராதியை உருவாக்கியுள்ளார் (Rajanarayanan, 1993a).

கறுப்பு நிலமான கரிசல் பூமியில் தாம் நேரில் பார்த்த காட்சிகளையும், அனுபவங்களையும் வட்டார மொழியில் பதிவு செய்துள்ளார். 'கோபல்லபுரத்து மக்கள்' நாவலுக்காக இவருக்கு 1991 -இல் சாகித்ய அகாடமி விருது வழங்கப்பட்டது. கரிசல் வட்டார மக்களின் தனித்தன்மையை தொகுத்தளிக்கும் இலக்கிய சான்றுகளாக படைப்புகள் திகழ்கின்றன (Rajanarayanan, 1993b). கரிசல் இலக்கியம் தனக்கென ஓர் இடத்தை தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளதோடு, புதிய கரிசல் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும் தோற்றுவாயாக அமைந்து வருகின்றது. கி.ரா என்கிற பெரிய ஆலமரத்திலிருந்து நாலா திசைகளிலும் விழுதுகளாய் சோ.தர்மன், தேவதச்சன், கோணாங்கி, தமிழ்ச் செல்வன், கௌரி சங்கர், ராம், வித்யாசங்கர் போன்ற எழுத்தாளர்கள் பூமியில் இறங்கி 'கரிசல் இலக்கியத்தில்' காலான்றியிருக்கிறார்கள். இன்றும் அந்த ஆலமரம் வீரியம் குறையாமலும், பறவைகளுக்கு அடைக்கலமாகவும் பறந்து விரிந்து நிழல் பரப்பி நிற்கிறது. ஆந்திராவிலிருந்து தமிழகப் பகுதியில் குடியேறிய கரிசல் வட்டார மக்கள் தமிழ் மண்ணின் தன்மையோடும் ஒன்றி சடங்குகளையும் நம்பிக்கைகளையும் தங்களுடைய வாழ்வில் குலைந்தும் கலந்தும் வாழ்ந்துள்ளனர். முன்னோர்கள் சொல்லி வைத்த சில அனுபவமொழிகளை மக்கள் அப்படியே நம்பினார்கள். இத்தகைய நம்பிக்கை என்பது பொதுத்தன்மை வாய்ந்தது. கரிசல் வட்டார மக்களின் நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும் பிற்பகுதி மக்களிடம் இருந்து மாறுபட்டு இருக்கும் என்ற கருதுகோளின் அடிப்படையில் இவ்வாய்வு அமைகிறது. படைப்புகளான கோபல்ல கிராமம், கோபல்லபுரத்து மக்கள், கிடை, கதைகள் போன்ற நாவல்கள் இவ்வாய்விற்கு முதன்மை ஆதாரங்களாகவும் எல்லைகளாகவும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாய்வு பகுப்பு முறை ஆய்வாக அமைகிறது (Rajanarayanan, 1993a). படைப்புகளின் மூலம் கரிசல் வட்டாரப் பகுதி மக்களின் வாழ்க்கை முறையை ஆராய்வதும், அப்பகுதி மக்களின் சடங்குகள் மற்றும் நம்பிக்கைகளை ஆராய்வதும் இந்த ஆய்வின் நோக்கமாக அமைகின்றது (Rajanarayanan, 1993a).

கரிசல் இலக்கியம்

அரசாங்கம் நிர்வாக வசதிக்காக மாநிலம், மாவட்டம், வட்டம், பேரூர், சிற்றூர் எனப் பிரித்து அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் எல்லைகளை பகுத்து அவற்றை அடையாளப்படுத்துகின்றது. தூத்துக்குடி மாவட்டத்தின் கோவில்பட்டியை ஒட்டித் தொடங்கும் பகுதிகள் 'கரிசல் பூமி' என்றழைக்கப்படுகிறது. இம்மண்ணின் நிறத்தைக் கொண்டே இப்பகுதி 'கரிசல்' என்றழைக்கப்படுகிறது. கரிய நிறம் கொண்ட மானாவாரி புஞ்சை நிலத்துக்குத்தான் கரிசல் என்று பெயர். வானம் பார்த்த பூமி - மழையை நம்பித்தான் வாழ்க்கை என்று 'கரிசல் காட்டுக் கடுதாசி' முன்னுரையில் விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. கரிசல் எழுத்துக்கள் 'வட்டார இலக்கியம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. கரிசல் இலக்கியத்தின் களமாகக் கரிசல் பகுதியும், மாந்தர்களாக, கரிசல் பகுதி மக்களுமே இடம் பெற்றுள்ளனர். கரிசல் இலக்கியத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்திருப்பது இப்பகுதியில் நிலவும் வறுமை - வறட்சி மற்றும் பொருளாதாரப் பின்னணி ஆகியன ஆகும். 'கரிசல் இலக்கியம்' என்ற புதுவகையை உருவாக்கியவராக அடையாளங் காணப்படுகிறார் (Rajanarayanan, 1993b).

சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும்

வாழ்க்கையின் பல கட்டங்களை கடந்து மனிதன் செல்லும்போது, இடையில் எத்தனையோ தடைகள் வரும். அத்தனைக்கும் ஏதாவது ஒரு செயல் காரணமாக இருக்கும். அத்தகைய செயல்முறைகளை நீக்குவதற்காக உருவானவையே சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும் ஆகும். சடங்கு சம்பிரதாயங்களே இல்லாத ஒரு மனிதனைக் கூட அவன் விரும்பாவிட்டாலும் பிறப்பு, இறப்புச் சடங்குகள் ஆட்கொண்டுவிடும். கரிசல் நில மக்கள் வேளாண்மையைச் சார்ந்தே வாழ்வதால் இவர்களுடைய சடங்குகள் யாவும் விவசாயம் தொடர்பானவையாக இருக்கும். "வானம் பொழிந்து பூமி வளம் பெற்றால்தான் வாழ்வு வளம்பெறும். சிலவகைச் சடங்குகளைச் செய்தால் இயற்கை நமக்கு வளம் அளிக்கும் என்று நம்பிச் செய்கின்றனர்" (Lourdhu, 2012). மனிதர்களின் பண்புகளும் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் இயங்குகின்றன. தொடக்ககாலத்தில் அச்சமூட்டும் பொருட்கள் அனைத்தையும் மனிதன் வணங்கினான். அதுவே

தெய்வம் தொடர்பான நம்பிக்கையானது. கரிசல் நில மக்களின் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை சார்ந்த செயல்களையும் நிகழ்வுகளையும் அதிகம் காணமுடிகிறது. இறைப்பற்று உணர்வில் சில நம்பிக்கைகளும் அச்ச உணர்வில் சில நம்பிக்கைகளும் மூதாதையர் காலந்தொட்டுச் சில நம்பிக்கைகளும் வழிவழியாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன.

கரிசல் வட்டார மக்களின் சடங்குகள்

மக்கள் வாழ்க்கையில் நிகழும் பொதுவான சில சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் கரிசல் வட்டார மக்களுக்கும் விதிவிலக்காக இருந்ததில்லை. அவர்கள் அப்போதைய காலக்கட்டத்தில் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள். ஆந்திர தேசத்திலிருந்து கரிசல் பகுதிக்கு இடம் பெயர்ந்து வந்த மக்கள் பல இன்னல்களுக்கு ஆளானார்கள். அத்தகைய சூழலில் அவர்களது வழிபாடுகள் எல்லாமே அச்சம் காரணமாகவும், அவர்களது தேவைகளின் காரணமாகவுமே அமைந்தன எனலாம். இத்தகைய சூழலில் அமைந்த சில சடங்குகள் கிராவின் நாவல்களில் விரவிக்கிடக்கின்றன.

விழாக்கள் தொடர்பான சடங்குகள்

கோவில்களில் திருவிழாக்கள் நடைபெறும் போது மக்கள் தங்கள் தேவைகளைத் தெய்வத்தின் முன் முறையிடுவார்கள். அத்தகைய சூழ்நிலையில் சில சடங்குகளை அவர்கள் நிகழ்த்துகின்றனர். மக்கள் தெய்வத்திடம் 'நான் உனக்கு இதைச் செய்கிறேன். அதற்குப் பரிகாரமாக நீ நாங்கள் வாழ்வதற்குரிய சில வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டும்' என்று கேட்கின்றனர். இதுவே சடங்குகளின் வித்தாக அமைகின்றன. அழகாகப் பிறக்கும் மாடுகளின் கன்றுகள் கோவில்களுக்கு நேர்ந்து விடப்படும் சடங்கு கரிசல் வட்டார மக்களிடையே காணப்பட்டது. "அத்தகைய கன்றை ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து பெருமாள் கோவிலுக்கு கொண்டு வந்து ஊர்கூட்டிப் பொங்கல் வைத்து, அந்தக் காளைக் கன்றின் முதுகில் திருநாமம் போன்று சூட்டுக்கோலால் 'சூலம் சாத்தி' அவிழ்த்து விட்டுவிடுவார்கள்" (Rajnarayanan, 1993b). செல்லேரம்மன் கோவிலுக்கு நடைபெறும் ஊர்சாத்திரை விழாவில் நடைபெறும் சடங்குகள் பற்றி கோபல்லபுரத்து மக்கள் நாவலில், "வேளார் கொண்டு வந்த புதிய மண்தொட்டிகளின் மண்ணையும் சேமித்து குப்பையும் நிரப்பி அதில் நெருக்கமாக பருப்புவகை வித்துகளைப் போட்டு தண்ணீர் விட்டு சூரிய ஒளி படாமல் அரங்கு வீட்டுக்குள் வைத்து முளைப்பாரி தயார் செய்தார்கள்" என்ற கிராவின் கூற்றின் மூலம் முளைப்பாரிச்சடங்கு பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது (Rajnarayanan, 1993b).

திருமணச் சடங்கு

கிராமப்புறங்களில் அனைத்து மக்களாலும் திருமண நிகழ்ச்சிகளில் பல்வேறு சடங்குகள் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. 'கிடை' நாவலில் எல்லப்பனின் திருமணச்சடங்கின் மூலம் கரிசல் வட்டார மக்களின் பண்பாட்டை அறியலாம். இச்சடங்கு பகலில் நடைபெறும். எல்லப்பன் கல்யாணத்திற்குக் கொட்டகைக்கால் நாட்டினார்கள். அந்த சமூகத்தின் வழக்கப்படி அவனுக்கு இரண்டு பெண் ஜாதிகள், "கல்யாணத்தின் மூன்று நாளும் ஊராங்கி வந்தது. அந்த ஊர்கோலத்தில் அவன் தன்னுடைய இரண்டு பெண் ஜாதிகளுக்கு மத்தியில், ஜிகினாக்கள் மின்னும் ஊதா நிறவெல்வெட் குல்லாய் வைத்துக்கொண்டு, கைகளில் தங்கக் காப்புகளோடு உடம்பெல்லாம் சந்தனம் பூசிக்கொண்டு, பட்டு ஏத்தாப்புப் போட்டு, ஜம்மென்று பட்டணப்பிரவேசம் வந்தான்" என்று கிரா 'கிடை' நாவலில் கரிசல் வட்டார மக்களின் திருமணம் மூன்று நாட்கள் நடைபெறும் சடங்கு என்றும், அது ஊர்வலமாக நடைபெறும் என்றும் கூறியுள்ளார் (Rajnarayanan, 1993a).

பலியிடுதல்

நாட்டுப்புற மக்களிடையே பலியிடுதல் என்பது பொதுவான ஒன்று. தாம் செய்யப் போகும் காரியம் வெற்றியடைய வேண்டும் என்பதற்காக தெய்வத்திற்கு கோழி, ஆடுப் போன்ற உயிர்களைப் பலிக் கொடுக்கின்றனர். கரிசல் வட்டார மக்களிடமும் பலியிடுதல் சடங்கு இருந்துள்ளது என்ற செய்தியை, "கிடையிலிருந்து நடத்தும் துக்கியம்மன் கோவில் பொங்கல் திருநாளில் பலிகொடுக்க வேண்டிய தன்னுடைய கிடையை, மற்றவர்களைப்போல் தாமும் வீச்சறுவாளை எடுத்து தலையை துண்டாட வேண்டும் என்ற எண்ணம் வயசில் மட்டும் அவருக்கும் இருந்ததுண்டு." ஆனால் வெட்டு விழும்போது கண்ணை மூடிக்கொள்வார். இதன் மூலம் கோவில்களில் மொத்தமாகப் பலியிடும் சடங்கு கரிசல் வட்டார மக்களிடையே இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

கரிசல் வட்டார மக்களின் நம்பிக்கைகள்

மனித வாழ்க்கை நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கரிசல் வட்டார மக்களின் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை சார்ந்த செயல்களையும் நிகழ்வுகளையும் அதிகம் காணமுடிகிறது. கல்வியறிவு குறைவாகக் காணப்படும் கரிசல் காட்டு மக்களின் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை சார்ந்த செயல்கள் அதிகம் காணப்படுகிறது. பழங்காலந்தொட்டே மனிதரது வாழ்வில் ஏதாவது ஒரு வகையில் நம்பிக்கை என்பது இருந்து கொண்டு வருகிறது. படைப்புகளில் கரிசல் வட்டார மக்களின் நம்பிக்கை தொடர்பான செயல்களையும் நிகழ்வுகளையும் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது (Rajnarayanan, 1993a).

தெய்வ நம்பிக்கை

கரிசல் மக்களின் வழிபாட்டு முறைகள் மற்ற பகுதி மக்களின் வழிபாட்டு முறைகளினின்றும் மாறுபட்டு இருக்கிறது. ஊரில் நல்லது கெட்டது என ஒவ்வொரு நிகழ்விற்கும் தெய்வங்களே பொறுப்பாக விளங்குவதாக இம்மக்கள் நம்புகின்றனர். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையோ, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையோ செல்லேரம்மன் கோவிலில் 'ஊர் சாத்திரை விழா' நடைபெறும். இவ்வழிபாட்டில் புதுக்குடங்களில் சோளத்தை இடித்து அதோடு கம்பு, பச்சரிசி முதலியவற்றை இடித்து மாவாக்கி குடங்களில் இட்டு முக்கால் பாளைக்கு காடித் தண்ணீர் ஊற்றி இருக்கும்படிச் செய்து மதுக்குடங்களால் மது தயார் செய்வர். "நாள் நெருங்க நெருங்க மதுக்குடங்களிலிருந்து மது மேல் நோக்கிப் பொங்கி வந்துக் கொண்டிருந்தது. கோவில் மதுக்குடத்தில் பொங்கும் மது எந்த திசையில் வழிந்தாலும் அந்த திசைக்கென்று பலன்கள் இருந்தன. குறிப்பாக வடக்குதிசை பார்த்து மது பொங்கி வழிவது தான் கிராமத்துக்கும் மக்களுக்கும் நல்லது என்ற நம்பிக்கை இருந்தது" என்பதை கோபல்லபுரத்து மக்கள் புதினத்தில் விளக்குகின்றார் (Rajnarayanan, 1993b). "துப்பாக்கி வாங்கிக் கொண்டு வந்த முதலாளி நாயக்கர் குயில் வேட்டைக்கு கிளம்பினார். அவர் குயில் என்று நினைத்துச் சுட்டது, கீழே விழுந்த பிறகுதான் தெரிந்தது அது கருடப்பட்சி என்று பார்த்ததும் பதறிப்போனார். அவர் வணங்கும் மகாவிஷ்ணுவின் வாகனம் அது" என்ற கூற்றின் மூலம் அந்தக் கதாபாத்திரம் விஷ்ணு மீது கொண்டுள்ள தெய்வ நம்பிக்கையைக் காணமுடிகிறது (Rajnarayanan, 1993b). தன்னுடைய கனவில் சீனிவாசப் பெருமாள் தோன்றி அழைத்தால் தான் திருப்பதி போய் நேர்முகத்தைச் செலுத்துவேன். அப்போதுதான் அவரை தரிசனம் செய்வேன் என்று. "திருப்பதி மலை இருக்கும் திசையை நோக்கி, ஓ ஏடுகொண்டலவாடா, ஸ்ரீனிவாச மூர்த்தி என்று உறக்கச் சொல்லி பூமியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்" என்று சொல்லும் போது கடவுள் கனவில் தோன்றி அழைத்த பிறகே அவரைத் தரிசிக்கச் செல்லும் நம்பிக்கை கரிசல் மக்களிடம் நிலவியதைக் காண முடிகிறது (Rajnarayanan, 1993b).

பேய், பிசாசு பற்றிய நம்பிக்கைகள்

இயற்கையின் சீற்றங்களுக்கு மக்கள் அஞ்சினர். அதேபோல இருள் என்பது மக்களுக்குப் பயமூட்டும் விசயமாகவே இருந்து வந்தது. இருளில் பேய், பிசாசு இருப்பதாக மக்கள் நம்பினர். எனவே

பேய் பிசாசுகளின் பெயர்கள் சொல்லி மற்றவர்களையும் அஞ்ச வைத்தனர். இறந்தவர்களின் ஆவிகள் வெளியில் உலவுவதாக நம்பினர். இத்தகைய நம்பிக்கைகள் யாவும் கரிசல் வட்டாரப் பகுதி மக்களிடமும் இருந்தது. 'கிடை' நாவலில், "பொன்னுசாமி நாயக்கர் எப்பொழுது பார்த்தாலும், பேய், பிசாசு, ஜடாமுனி இவைகளைப் பற்றியே ஜனங்களிடம் பேசிக்கொண்டிருப்பார். விளக்குமாரு, எடுவிளக்குமாறை என்று மூணுதரம் சத்தம் போட்டுச் சொன்னவுடன் பேய் ஓடிப்போய் விட்டதாகவும் சொல்லுவார்" (Rajanarayanan, 1993a). இதன் மூலம் பேய் பற்றிய நம்பிக்கைகளையும் அதற்குரிய மாற்றுவழிகள் பற்றிய நம்பிக்கைகளையும் அறிய முடிகிறது. பேய்கள் தொடர்பான கதைகளில் மக்களுக்கு ஆர்வம் அதிகம். தெய்வங்களே முனியாக ஊர்வலம் வருவதாகவும், இறந்தவர்களின் ஆவிகள் வந்து பேசுவதாகவும் மக்கள் நம்பி வந்தனர். இவ்வாறு கரிசல் பகுதி மக்களின் பேய்கள் தொடர்பான நம்பிக்கைகள் அமைந்தன (Rajanarayanan, 1993a).

மழை சார்ந்த நம்பிக்கை

கரிசல் வட்டார பகுதி மக்களின் வாழ்க்கை விவசாயத்துடன் தொடர்புடையதாக காணப்படுகிறது. கரிசல் மண்ணின் தன்மை பற்றிப் 'புஞ்சை' பறவைகள் கதையில் "வானம் பார்த்த பூமியாகிய கரிசல் நிலங்களில் மழை பெய்தால் மண்ணின் வாசனை உளுந்து வறுத்தது போல் வரும். ஆனால் மழை பெய்வதில்லை. என்றாவது ஒருநாள் மழை பெய்தால், உடனே விதைப்பார்கள்., பூவும் பொட்டுமாய் நிற்கும் பயிர்கள் இளவரசர்கள் இல்லாத சுயம்வர மண்டபத்தில் கையில் மனமாலையுடன் காத்திருக்கும் ராசகுமாரியைப் போல மறு மழைக்காக ஏக்கத்துடன் காத்திருக்கும்." என்று கூறியுள்ளார் (Jeyaprakasham, 1998). கரிசல் விவசாயிகள், மற்ற விவசாயிகளைப் போல பயிரிட முடியாதவர்களாக உள்ளனர். ஆகவே அந்நிலத்தில் விளையும் பயிர்வகைகள், பருவகாலங்கள், சாகுபடி செய்யும் முறைமை, கோடை காலங்கள், மழைக்காலங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டே விவசாயம் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. மண்ணையும், மழையையும் நம்பி விவசாயத் தொழில் செய்பவர்கள் கரிசல் மக்கள் என்பதால் மழை சார்ந்த நம்பிக்கைகள் இம்மக்களிடையே பெரிதும் நிலவுகின்றன. இதனால் மழைசார்ந்த நம்பிக்கை இவர்களிடம் இயல்பாகவே காணப்படுகிறது. அந்த வருஷம் மழைக்காலம் சீக்கிரமே தொடங்கும்போல தெரிந்தது. ஆவணி மத்தியில் ஒரு நல்ல மழையும் ஒரு துணை மழையும் பெய்து நிலத்தையும் மனசையும் குளிர்வித்தது. சொல்லி வைத்தது போல உடனே கரிசல்க்காடு அனைத்தும் சுறுசுறுப்படைந்தது. பருவம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். "முங்க உழறது குப்பை சிதறுகிறது எழுப்படிக்கிறது என்று, புரட்டாசி முதல் பட்டத்தில் விதைக்க எல்லாருமே தயார். பருவ மழையைத்தான் காணோம், சரி போகுது நடுப்பட்டத்தில் பெய்யும், அதுதானே நமக்கு உகந்த பட்டம். நடுப்பட்டத்திலும் செய்யவில்லை. சம்சாரிகளின் நெற்றி சுருங்கியது. முகம் கடுக்க ஆரம்பித்தது. ஊரார் எல்லாரும் சேர்ந்து மழைக்கஞ்சி எடுத்தார்கள். கொடும்பாவி கட்டி இழுத்தார்கள். ஊர்தேவதைகளுக்கும் வனதேவதைகளுக்கும் கிடை வெட்டிப் பொங்கலிட்டார்கள். விராட பர்வம் வாசித்தார்கள். தினப்பத்திரிக்கைகளில் போட்டிருக்கும் காலநிலையை ஊன்றிப் படித்தார்கள்" என்று விளக்குகிறார் (Rajanarayanan, 1993a). மழைக்கஞ்சி எடுத்தல் என்பது ஊர்மக்கள் அனைவரும் கூடிப் பிச்சை எடுக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். 'மழையும் இல்லே தண்ணியுமில்லே மழைக்கஞ்சி ஊத்துங்கம்மா என்று பாடிக்கொண்டே வீடு வீடாகச் சென்று பிச்சை எடுப்பார்கள். பலவகைத் தானியங்களைக் கொண்டு சமைத்த சோறு வகைகளை பாத்திரத்தில் ஊர்மக்கள் போடுவார். பிச்சை எடுக்கும்போது கூடவே கொடும்பாவியைக் கட்டித் தெருத் தெருவாக இழுத்துச் செல்வார்கள். ஊர்க்களத்தில் பெரியவர்கள், சிறியவர்கள் எல்லாரும் வரிசையாக அமர்வார்கள். பிச்சை எடுத்த கஞ்சியைத் தண்ணீர் ஊற்றிக் கரைத்து எல்லாரும் குவளைகளில் ஊற்றிக் குடிப்பர். இவ்வாறு செய்தால் மழைப்பெய்யும் என்ற நம்பிக்கை கரிசல் வட்டார மக்களிடையே காணப்பட்டது.

விவசாயம் சார்ந்த நம்பிக்கை

கரிசல் நிலத்தில் கம்பு, சோளம், பயிறு வகைகள், பருத்தி போன்றவற்றை அம்மக்கள் பயிரிடுவார்கள். சரியான பருவத்தில் மழைப் பெய்தால் அதிக அளவில் மகசூல் கிடைக்கும் என்ற

நம்பிக்கையில் விவசாயிகள் பயிர்களை விதைத்து பாதுகாக்கிறார்கள். கம்மம் பயிரில், ஒரு பயிரின் சோகையில் வெண்ணிறமான கோடு ஒன்று அபூர்வமாக விழுந்திருக்கும். அந்தப் பயிரை விவசாயிகள் ராமப்பயிர் (நாமப்பயிர்) என்று அழைப்பார்கள். ராமப்பயிர் விழுந்திருந்தால் அந்த வருடம் நல்ல மகசூல் காணும் என்ற நம்பிக்கை இம்மக்களிடையே காணப்படுகிறது. "கம்மம் பயிரில் ராமப்பயிர் தட்டுப்பட்டவுடன், புஞ்சையின் சொந்தக்காரை அந்த ராமப்பயிருக்குப் பக்கத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, காலில் விழுந்து மூன்றுதரம் குலவையிடுவார்கள். இப்படி அவர்கள் செய்யும் இந்தக் காரியத்துக்கு, தனியாக ஒரு ஆள் கூலியைப் புஞ்சைக்காரரிடமிருந்து வாங்கிவிடுவார்கள். பருத்தியில் களையெடுக்கும்போது பட்டரைச் செடி தட்டுப்பட்டாலும், இதே மாதிரிதான். கோடைப் பருத்தியின் கடைசி நெருங்க ஆரம்பித்தது ஆடிமாச முடிவில் ஒரு நாள் கூலிக்காரர்கள் பறவைப் பருத்தி எடுக்க ஆரம்பித்தார்கள்" என்று 'கறிவேப்பிலைகள்' சிறுகதையில் பப்பப்பாட்டி அன்று கோழிகூப்பிட எழுந்திருந்து போனவள், மதியம் அடித்திரும்புகிறவரை ஓடி ஓடி பறவைப் பருத்தி எடுத்ததாக கூற்றின் மூலம் அறிய முடிகிறது (Rajanarayanan, 1993b). 'பறவைப் பருத்தி' என்பது பருத்தி வெடிப்பு இனி ஓய்ந்துவிடும் என்று தெரிந்தவுடன் கூலிக்காரர்கள் நிலங்களில் புகுந்து தங்கள் இஷ்டப்படி பருத்தியை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். அவர்களை யாரும் அந்தச் சமயத்தில் ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது. அந்த நாள் அவர்களுடையது. கூலிகளுக்கு அன்று ஒரு கொண்டாட்ட நாளாக அமைகிறது. கம்மப்பயிரின் சோகையில் இயல்பாக தோன்றிய கோடு நாமம் போல் இருப்பதால் நாமப்பயிர் பின்னாளில் திருமாவின் அவதாரமான ராமனின் நெற்றியில் உள்ள நாமமாக கரிசல்மக்கள் கருதுவதால் அதனை தெய்வத்தின் அடையாளங்களாக மாற்றி இருக்கிறார்கள்.

பிறப்பு இறப்பு தொடர்பான நம்பிக்கைகள்

பிறப்புச் சடங்கில் பிறந்த குழந்தை ஆரோக்கியமாக வளர வேண்டும் என்கிற காரணத்தினால் பல்வேறு சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. அதில் முக்கியமானவை சேனைதொடுதல், தொட்டில் கட்டுதல், காது குத்துதல் மற்றும் மொட்டை அடித்தல் போன்ற சடங்குகள் ஆகும். பிறந்த குழந்தைக்கு சக்கரைத் தண்ணீர் வைக்கும் பழக்கம் தமிழ் மக்களிடம் இருந்துள்ளது. "பொன்னுசாமி உள்ளே அரங்கு வீட்டினுள் குனிந்து கொண்டே வந்து, கிழக்கு முகமாய்ப் பார்த்து நின்று, மேல்வேஸ்தியை பவ்யமாக இடுப்பிலே கட்டிக்கொண்டு பணிந்து வலது கையை இடது கையால் தாங்கி மூன்றுமுறை எழுத்தாணியின் நுனியால் தன அருமை மகனின் நாக்கில் பதனமாகச் சேனை வைத்தார்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (Rajanarayanan, 1993a). சேனை வைக்கும் பெரியவர்களின் குணம் குழந்தைக்கும் வரும் என்ற நம்பிக்கை கரிசல் வட்டார மக்களிடையே இருந்ததால் குழந்தைக்கு எழுத்தாணி கொண்டு சக்கரைத் தண்ணீர் வைக்கும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. மனிதன் பிறக்கும் முன் தொடங்கும் சடங்கு இறந்தப் பின்பும் தொடர்கின்றது. வயதானவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையில் இருக்கும் போது, கட்டிலில் உயிர் போகக்கூடாது என்ற நம்பிக்கை அம்மக்களிடையே காணப்பட்டது. அண்ணாரப்பக் கவுண்டரின் கையைப் பிடித்துப் பார்த்த பண்டிதன் சம்முகம், அவரது கையைப் பிடித்து நாடித் துடிப்பைப் பார்த்தார். "அழுவேண்டிய சொந்தக்காரர்கள் அவன் தலையைத்தான் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சரி என்று ஆட்டியதும் தொடங்கி விட்டார்கள். முதல்காரியம் கிடப்பவனைக் கட்டிலிருந்து கீழே இறக்கிப் போடுவார்கள். கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டு உயிரை விடக்கூடாது; அப்புறம் அந்த ஆவி கட்டிலையே சுற்றி சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கும் என்று நம்பிக்கை. அதோடு வீட்டில் வேறு யாருக்கும் உடம்புக்குச் சௌகரியமில்லையென்றால் அந்தக் கட்டிலில் படுத்துக்கொள்ள யோசிப்பார்கள். பண்டிதன் சொன்னபிறகு அண்ணாரப்பக் கவுண்டரையும் கட்டிலிருந்து இறக்கிப் போட்டார்கள்" என்று தம்முடைய 'புறப்பாடு' கதையில் பதிவுச் செய்துள்ளார் (Rajanarayanan, 1993a). அமாவாசை, பாட்டிமை எல்லாம் கழிந்து, ஒரு நாள் கண்விழித்துப் பார்த்தார். அண்ணாரப்பக் கவுண்டர், நோய் நொடி என்று ஒன்றும் வந்து படுக்கையில் விழவில்லை. அவருக்கு நல்ல வயசாகிவிட்டது. முழு வயோதிகத்தினால் அவருடைய கம்பிரமான உயரமும் உருவமும் வாடிய சருகுபோல் சுருண்டு வளைந்து சிறுத்துவிட்டது. ஒரு நாள் திடீரென்று அவருக்கு நிலைமை மோசமாகிவிட்டது. வேறு நார்க்க்கட்டிலில் படுக்கவைத்து, கட்டிலுக்குக் கீழே சாம்ராணிப் புகை போட்டார்கள். பிறகு தரையில் பழைய பாயைவிரித்து அதில் படுக்க வைத்தனர். அண்ணாரப்பக்

கவுண்டரின் நெருங்கிய சொந்தங்களில் ஒருவரான தொட்டெரப்பக் கவுண்டர், கெப்பணக்கவுண்டரை அழைத்து, "கெப்பணா, எனக்குப் பெரிய கவுண்டரைத் தெரியும். அவர் அரும்பாடுபட்டுச் சம்பாதிச்ச நிலம் அந்த எருவடிப் புஞ்சை. அந்தப் புஞ்சையின்பேரில் அவருக்கு எவ்வளவோ பிரியம். அங்கே போயி அந்த நிலத்தில் கொஞ்சம் மண்ணை எடுத்துக்கிட்டு வா. அதைத் தண்ணியிலே கரைச்சி அவருக்கு ஒரு சங்கு ஊட்டு" என்றார் (Rajanarayanan, 1993b). அந்தக் கரிசல் மண்ணைக் கொண்டுவந்து சங்கில் சுண்டைக்காய் அளவு இட்டு அந்த ஊரின் உப்புத் தண்ணீரான குடிநீரில் கரைத்து கவுண்டரின் வாயில் ஊற்றினார். மறுநாள் பின்னிரவு எல்லோரும் அலுத்து அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த போது விவசாயி அண்ணாரப்பக் கவுண்டர் காலமானார் என்பதிலிருந்து கரிசல் வட்டார மக்கள் தங்களுடைய 'கரிசல் மண்' மீது கொண்டுள்ள பற்றினை அறிய முடிகிறது. கருவுற்றிருக்கும் பெண்கள் இறந்தால் அவர்களைப் புதைக்கும் முன் சில நம்பிக்கைகளை அந்தப் பகுதி மக்கள் கொண்டிருந்தனர். "தன் சாவு இல்லாத கர்ப்பிணிகளை அடக்கம் செய்வதற்கு முன்னால், வயிற்றில் குழந்தையோடு புதைக்கமாட்டார்கள் வயிற்றைக் கீறிக் குழந்தையை எடுத்து பக்கத்தில் வைத்துதான் புதைப்பார்கள்."16 இந்தச் செய்தியை சங்க இலக்கியத்திலும்,

"குழவி யிறப்பினும் ஊன்றடி பிறப்பினும்

ஆளன் றென்று வாளிற் றப்பார்"

என்ற பாடல் நினைவூட்டுகிறது. இவ்வாறு கரிசல் வட்டார மக்களிடையே காணப்படுகின்ற பிறப்பு, இறப்பு பற்றிய நம்பிக்கைகளைக் தமது படைப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளார் (Rajanarayanan, 1993a).

முடிவுரை

இவ்வாறாக கரிசல் காட்டு மக்களின் நிழலையும், மண்ணின் மணத்தையும் நுட்பாக அணுகி, நுணுகி ஆராய்ந்து ஒரு சிற்பமாக வடிவமைத்துத் தருவதில் கிராவை மிஞ்சியவர் இல்லையென்றே கூறலாம். எடுத்த மாத்திரத்தில் கதைகளைச் சொல்லிவிடாது வாசகரை அந்தக் கதையின் களத்திற்கு கொண்டு செல்லும் விதமாக கதை நடந்த சூழலை விளக்கிக் காட்டி நடப்பினைச் சொல்லி வாசகரைக் கதையோடு பயணப்பட வைக்கும் திறமை பெற்றவர் கிரா. இளம் படைப்பாளிகளுக்கு படைப்பு கலை பற்றிய நுட்பத்தையும் படிப்பவருக்கு மண்சார்ந்த தெளிவையும் தரவல்லன என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

References

- Jeyaprakasham, P., (1998) Pa., Jeyaprakasham Kadhaikal, Agaram Pathippagam, Kumbakonam, India.
- Lourdhu, T., (2012) Nattar valakkarriyal aavukal, Paarivel Pathippagam, Tirunelveli, India.
- Rajanarayanan, K., (1988) Ki., Rajanarayanan Kadhaikal, Annanam Velliyedu, Thanjavur, India.
- Rajanarayanan, K., (1991) kidaikuruvalum pannirendu kathaikalum, Annanam Velliyedu, Thanjavur, India.
- Rajanarayanan, K., (1993a) Gopalla gramam, Chellama Velliyedu, Sivagangai, India.
- Rajanarayanan, K., (1993b) Gopallapurathu Makkal, Chellama Velliyedu, Sivagangai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License